

Jeg kan i den Henseende tale af Erfaring andetsteds fra. Det ligger allerede langt tilbage i Tiden, at der i Kjøbenhavns Kommune blev gjort alvorlige Bestræbelser for at faa Ejendomsskatten afløst med en Beskatning paa Bygningsværdien; der blev navnlig af nu afdøde Tømmermester Kayser, der var et anset Medlem af Landstinget, arbejdet ihærdigt paa denne Sag; men man kom til det Resultat, at denne Vej ikke var den rette netop af Hensyn til, at det er ugørligt at træffe en forsvarlig Værdiansættelse af Ejendommene. Og det var her i Kjøbenhavn, hvor man dog har en ganske anderledes Vejledning end paa Landet. Denne Erfaring og det Indtryk jeg har faaet af Forhandlingerne i de forløbne Aar, har gjort min Overbevisning stærkere om, at dette er en Ordning af Sagen, som ikke kan ventes gennemført eller vente Tilslutning hos Rigsdagens tvende Afdelinger.

Jeg ønskede i Dag især at udtale mig om Næringsafgiften til Kommunerne og der komme ind paa Spørgsmaalet om Mellemkommunalbeskatning. I den Henseende vil jeg ogsaa lægge det Arbejde til Grund, som Landstinget hidtil har gjort i denne Sag, og saa spørge de Herrer, om det er foreneligt dermed, at vi gaa til en Løsning som den i Regeringsforslaget foreslaaede. Jeg tror det ikke. Der er i saa Henseende i de Bemærkninger som ledsage Regeringens Forslag, givet en højst læseværdig Fremstilling af den Opgave, som her ligger for til Løsning, og af Grundene til, at Bestræbelserne i saa Henseende hidtil ere strandede. Det siges der, at Bestræbelserne hidtil have været rettede paa at faa den Uretfærdighed ophævet, at en Mand driver Næring i en Kommune uden at skatte noget til den Kommune, fordi han bor i en anden. Det er rigtigt, det har været det Formaal, man hidtil har stillet sig til Løsning. Man har villet træffe en Ordning, hvorefter en Mand, der bor i en Kommune men driver Næring i en anden, kan komme til at svare Skat til denne Næringskommune. Vi have forsøgt en Løsning paa mange forskellige Maaeder, men have ikke kunnet naa dertil — det staar ogsaa fremstillet i Motiverne — fordi vi derved kom i Kollision med Opholdskommunens Interesser. Man opgav derfor her i Landstinget at finde en Løsning, som tilvejebragte en retfærdig Deling Kommunerne imellem og kom saa til det Resultat, som vi gentagne Gange have stillet op paa i disse Lovforslag og i Næringslovforslaget. Lad os gøre det saaledes, at vi paalægge ham en Afgift til denne

Næringskommune, som der saa ikke gives Godtgørelse for i Opholdskommunen. Det var den eneste Maade, hvorpaa Sagen kunde løses. Man kunde ikke finde en Delingsmaade mellem Kommunerne, som kunde være retfærdig til alle Sider. Sagen strandede endvidere paa, at selv om man kunde faa en saadan retfærdig Delingsmaade for Næringskattens Vedkommende, forlangtes der fra anden Side, at der ogsaa skulde sikres den Kommune, hvor en Mand havde en Landejendom eller en anden Ejendom, en Afgift af denne Ejendom. Denne Vanskelighed kunde ikke løses, og man blev derfor staaende ved den simple Maade at indføre til Næringskommunen en Næringsafgift, der ikke skulde afdrages i Opholdskommunen. Jeg tror derfor, at den Del af Regeringens Forslag, som gaar ud paa at indføre en saadan fast Næringsafgift til Erhvervskommunen, stemmer med, hvad der hidtil er arbejdet for her i Tinget. Om det nu er det rette, saaledes som det her er foreslaaet, at lade Kommunen Aar ud og Aar ind oppebære det samme Beløb i Afgift, som Manden betalte, da han tog Næringsbevis, eller om Afgiften, som vi tænkte os, skulde sættes i Forhold til Mandens Indtægt, saaledes at han kom til at betale en moderat Afgift af denne til Næringskommunen, uden at den blev godtgjort Opholdskommunen, skal jeg ikke opholde mig ved, men hvad der her foreslaas, stemmer med det Resultat, som man, skønt det var tarveligt nok, maatte blive staaende ved, fordi man ellers ikke kunde løse Forholdet mellem Kommunerne.

Derved skal man nu efter min Mening blive staaende og ikke forsøge at gaa videre ved denne Lov, som dog væsentlig er et Appendiks til den øvrige Skattelovgivning; Jeg tror ikke, man her vil kunne løse den vanskelige Opgave, som man ikke hidtil har kunnet klare, nemlig Mellemværendet mellem Opholds- og Næringskommunerne, og jeg kan navnlig ikke tro, at Opgaven løses ved den Forskelsskat, her er normeret. Opgaven var jo at skaffe Erhvervskommunen en Indtægt af Mandens Erhverv i denne Kommune, men dertil er at sige, at det kunne vi gøre, hvor Manden i sin Erhvervskommune skal svare en højere Skat end i sin Opholdskommune, men ellers kunne vi ikke gøre det. Det er slet ikke nogen Løsning af Opgaven; her stilles op; det er kun at gaa udenom og ved Siden af Opgaven. Man siger kun her, at i visse Tilfælde skaffes der Erhvervskommunen en saadan Indtægt, i andre ikke. Det er efter mit Skøn at op-